

ὅτι δὲν ἠτύχησε νὰ ἰδῇ τὴν πατρίδα του ἐλευθέραν. Κατὰ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ 1854, νέος ἔτι, μετέσχε τοῦ κινήματος τῶν ἀνταρτῶν πληρωθεὶς μάλιστα ἐν Πέτρα. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς μετέπειτα ἐθνικὰς περιπετείας ἀκατάβλητος ὑπῆρξεν αἰείποτε ἡ δρᾶσις του καὶ ἐνθουσιώδης ὁ πατριωτισμὸς του. Ὑπόδειγμα ἀγαθότητος, εὐγενείας καὶ φιланθρωπίας ἐν τε τῇ στρατιωτικῇ καὶ κοινωνικῇ ζωῇ, ἠδυνήθη νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὰ ἀνώτερα ἀξιώματα τιμηθεὶς διὰ τοῦ βαθμοῦ τοῦ ὑποστρατήγου. Ἀπήλαυεν εὐλικρινοῦς ἐκτιμήσεως παρὰ τῇ ἀθηναϊκῇ κοινωνίᾳ, ἣτις πανδύμως ἐξεδήλωσε κατὰ τὴν κηδεὶν του τὰ πρὸς αὐτὸν αἰσθηματὰ της. Ἀκμαῖος ἔτι καὶ θαλερός, μεθ' ὅλον τὸ βάρος τῶν ἐτῶν, θὰ ἠδύνατο ἐπὶ μακρόν ἔτι νὰ ζήσῃ, ἐὰν ἡ ἐν βραχεῖ δικστήματι ἀπώλεια δύο πεφιλημένων του υἱῶν δὲν συνέτριβε τὴν πατρικὴν του καρδίαν βυθίσασα αὐτὴν εἰς πένθος βαθύτατον.

Ἀπέθανε κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1904 καταλιπὼν μνήμην ἀγαθὴν καὶ προσφιλῆ, κενὸν δὲ δυσαναπλήρωτον ἐν τε τῷ στρατῷ καὶ τῇ ἐλληνικῇ κοινωνίᾳ.

ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΓΙΝΗΣ ...

[Ἀπὸ τὸν «Βροχερὸν καιρὸν» τοῦ Διανοῦ Höse]

ΤΗΝ ἡμέρα ποῦ θὰ γίνῃς ἀλλουνοῦ γυναῖκα ἐσὺ
 Σὰν μεγάλο πανηγύρι χαρωπὰ θὰ τὴν γιορτάσω,
 Θὰ γεμίσω τὸ ποτῆρι ὡς ἐπάνω τὸ κρασί
 Καὶ μ' εὐχὰς γιὰ τὴν ὑγείᾳ σου ὡς τὸν πάτο θὰ τ' ἀδειάσω.

Θὰ τὸ πιῶ εἰς τὴν ὑγείᾳ σου, σὴν ὑγείᾳ του, καὶ θὰ εἰπῶ :
 «Στὸ καινούργιο σπῆτι πάντα εὐτυχία καὶ γαλήνη !»
 Θὰν' ἡ μέρα αὐτὴ γιὰ μένα πανηγύρι χαρωπὸ,
 Ἄν καὶ ἡ δύστυχη καρδιά μου μικρὰ δάκρυα θὰ χύνη.

Βαρειὰ λύπη θὲ νὰ νοιώσω, ἂν σὲ ἰδῶ, μ' ἄλλον μαζὶ
 Τῆς ζωῆς ν' ἀκολουθήσης τὸ ταξίδι εὐτυχισμένα·
 Μὰ βαρύτερη, νὰ ξέρω, ἡ ἀγάπη μου πῶς ζῇ
 Ἐρημῇ στὸν κόσμῳ τοῦτο καὶ μονάχῃ σὰν ἐμένα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΥΡΩΜΕΝΟΣ